

Sygn. akt II K 1169/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w G. w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Malinowska

Protokolant: stażysta Natalia Tomaszewska

w obecności Prokuratora Michała Szymańskiego

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 02.03.2017 r., 30.05.2017 r., 28.09.2017 r., 24.04.2018 r. sprawy

1. **P. K.** - s. J. i B. zd. C., ur. (...) w G., pesel (...), zamieszkałego (...) gm. G., obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, bez zawodu, karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 4.10.2014 roku ok. godz. 1:00 w m. B. gm. G. działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. S. dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu marki M. nr rej. (...) skąd po uprzednim wyrwaniu pompy paliwa zamontowanej w zbiorniku przez powstały otwór zabrał w celu przywłaszczenia około 80 litrów oleju napędowego o wartości 412 zł na szkodę R. W.

tj. o czyn z art. 279§1 kk

2. **Ł. S.** s. W. i B. zd. K., ur. (...) w G., pesel (...), zamieszkałego M. (...) gm. G., obywatelstwa polskiego, o wykształceniu gimnazjalnym, bez zawodu, karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 4.10.2014 roku ok. godz. 1:00 w m. B. gm. G. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu marki M. nr rej. (...) skąd po uprzednim wyrwaniu pompy paliwa zamontowanej w zbiorniku przez powstały otwór zabrał w celu przywłaszczenia około 80 litrów oleju napędowego o wartości 412 zł na szkodę R. W.

tj. o czyn z art. 279§1 kk

o r z e k ł

I. Oskarżonych P. K. i Ł. S. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im w akcie oskarżenia czynu z tym ustaleniem, że stanowi on wypadek mniejszej wagi tj. przestępstwa z art. 279 §1 kk w zw. z art. 283 kk i za czyn ten na mocy art. 283 kk i po zastosowaniu art. 37a kk skazuje każdego z nich na karę **10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności** polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze **20 (dwudziestu) godzin** w stosunku miesięcznym;

II. Na mocy art. 46 §1 kk zobowiązuje każdego z oskarżonych do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. W. kwot po 206,00 (dwaście sześć) złotych tytułem naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem;

III. Zasądza od Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego w Grudziądzu- na rzecz **adv. G. S. kwotę 924,00 złote** plus podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. K.;

IV. Zasadza od Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego w Grudziądzu- na rzecz **adv. Ł. K. kwotę 1.260,00 złote** plus podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu Ł. S.;

V. Zasadza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. kwoty po 180 zł tytułem opłaty oraz obciąża każdego z nich wydatkami postępowania w kwocie po 70 złotych

Sygn. akt II K 1169/14

UZASADNIENIE

W dniu 3 października 2014r ok. godz. 16.00 .R. W. zaparkował swój samochód ciężarowy marki M. o nr. rej. (...) przed domem mieszczącym się w (...) W nocy zamierzał pojechać nim na giełdę po towar do G. . Ok. 1 .00 w nocy R. W. wyszedł z domu i usłyszał hałasy przy samochodzie. Zapalił światło przed drzwiami budynku. W tym momencie zauważył dwóch mężczyzn , którzy wybiegli z jego pojazdu. Jeden z nich trzymał w ręku plastikową bańkę i gumowy wąż. Mężczyźni zaczęli uciekać w kierunku drogi dojazdowej prowadzącej do G.. Byli ubrani w bluzy w charakterystyczne pasy. R. W. pobiegł za nimi . Jeden z mężczyzn rzucił bańkę na środek jezdni. R. W. zabrał bańkę i wrócił do domu. Zauważył ,że przy samochodzie jest wyrwana pompa z baku i skradziono mu paliwo. Zadzwoił po kuzyna- P. M. . Razem pojechali samochodem w celu ujęcia tych mężczyzn. Po drodze ok. 100m od samochodu w przydrożnych krzakach znaleźli dwie plastikowe bańki oraz wąż gumowy. Zadzwoili na policję. Ok. 100 m. od domu w krzakach zauważyli jednego ze sprawców . R. W. rozpoznał ,że był to jeden z tych mężczyzn , których zauważył przy swoim samochodzie. Był to Ł. S.. P. M. ujął drugiego z mężczyzn . Okazał się nim P. K.. R. W. także go rozpoznał jako jednego z mężczyzn , których widział przy swoim samochodzie. P. K. przyznał się ,że spuścił paliwo z pojazdu R. W. .

(dowód: zeznania świadka R. W. k- 178v-179, 3-4, 64v , zeznania świadka P. M. k- 179, 15v-16).

W samochodzie ciężarowym marki M. po prawej stronie od podwozia zamontowany jest zbiornik paliwa o pojemności 160 l.N. zbiornika znajduje się pompa paliwa z nakrętką , którą P. K. i Ł. S. wyrwali (odkręcili) i przez powstały otwór o średnicy ok.8 cm spuścili - za pomocą wężyka- paliwo do plastikowych baniek. Pokrętko zabezpieczające wlew paliwa było zamknięte na klucz i nie nosiło śladów uszkodzenia. P. K. i Ł. S. zabrali z pojazdu R. W. 80 litrów oleju napędowego o wartości 412 zł .

(dowód: zeznania świadka R. W. k- 178v-179 , 3-4 protokół oględzin z dokumentacją fotograficzną k- 7-12, 28-30,31-34, notatka służbowa k- 1).

W zbiorniku paliwa pojazdu marki M. zainstalowana jest jednostka zasilająca (potocznie zwana „smokiem” wraz z czujnikiem poziomu paliwa) , której demontaż odbywa się poprzez obrócenie jej o około 45 stopni.

(pismo k- 208, ustna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. W. S. k- 211v).

W toku postępowania sądowego P. K. został poddany jednorazowemu badaniu sądowo-psychiatrycznemu. Biegli nie stwierdzili u niego objawów choroby psychicznej , upośledzenia umysłowego ani innych zaburzeń czynności psychicznych. Rozpoznali natomiast uzależnienie od substancji psychoaktywnych . W chwili dokonania zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem oraz zdolność do rozpoznania jego znaczenia.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k- 183-184 akt).

W toku postępowania sądowego Ł. S. został poddany jednorazowemu badaniu sądowo-psychiatrycznemu. Biegli stwierdzili u niego chorobę psychiczną – schizofrenię paranoidalną . Do czynu jednak miało dojść na długo przed jego hospitalizacją w oddziale psychiatrycznym , w okresie gdy nie ujawniał jakichkolwiek objawów choroby psychicznej .

Wobec powyższego, w ocenie biegłych, w chwili dokonania zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem oraz zdolność do rozpoznania jego znaczenia.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k- 127-128 akt).

Ł. S. był karany min. za przestępstwo przeciwko mieniu z art. 291 par. 1 kk

(dowód: odpis wyroku k- 51-52, informacja z K. k- 45).

P. K. był karany min. za przestępstwo przeciwko mieniu z art. 280 par. 1 kk

(dowód: odpis wyroku k- 53, informacja z K. k- 46-47).

Oskarżony P. K. na rozprawie przyznał się do popełnienia kradzieży paliwa ale nie do włamania. Wyjaśnił, że nie trzeba było pompy wrywać ani używać dużej siły. Po prostu ją wyciągnęli. W toku postępowania przygotowawczego P. K. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k- 176v, 22).

Oskarżony Ł. S. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że chciał zatamować spływ cieczy z wężyka.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego Ł. S. k- 167v, 25v-26).

Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. K. złożonym przed Sądem odnośnie dokonania kradzieży paliwa z pojazdu marki M. albowiem znalazły one odzwierciedlenie w zeznaniach świadków: R. W. i P. M. oraz protokole oględzin pojazdu marki M. . Sąd nie dał jednak wiary jego wyjaśnieniom odnośnie tego, że wystarczyło do tego wyciągnąć pompę gdyż z pisma firmy (...) Sp. z o.o. w T. oraz ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. W. S. wynikało, że demontaż pompy następuje poprzez obrócenie jej o około 45 stopni.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego Ł. S. albowiem były one sprzeczne z zeznaniami świadków R. W. i P. M. oraz z wyjaśnieniami oskarżonego P. K..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka R. W. albowiem były one logiczne i powtarzalne a także znalazły w pełni odzwierciedlenie w zeznaniach świadka P. M. . Pokrzywdzony dokładnie podał ile paliwa mu zginęło i jaka była jego wartość. Wskazał też, że szkoda nie została mu naprawiona gdyż nawet paliwo, które odzyskał nie nadawało się do dalszego użytku.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. M. albowiem były one konsekwentne i znalazły potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego R. W..

Sąd dał wiarę opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. W. S. na okoliczność mechanizmu odkręcenia pompy albowiem została ona wykonana w sposób rzetelny i fachowy przez osobę o odpowiednio wysokich kwalifikacjach zawodowych. Nie ma zatem podstaw by kwestionować jej wiarygodność.

Sąd dał wiarę dowodom z opinii biegłych lekarzy psychiatrów dotyczących stanu zdrowia psychicznego i poczytalności P. K. i Ł. S. . Opinie te zostały wykonane w sposób wnikliwy i rzetelny przez specjalistów o odpowiednio wysokich kwalifikacjach. Nie ma zatem podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, pism i protokołów zgromadzonym w toku postępowania, uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno wina oskarżonych P. K. i Ł. S. jak i okoliczności popełnienia przez nich czynu nie budzą wątpliwości. Zebrane w sprawie dowody jednoznacznie wskazują, że oskarżeni P. K. i Ł. S. swoim zachowaniem wyczerpali znamiona umyślnego występku z art. 279 § 1 kk. Oskarżeni bowiem w dniu 4 października 2014r. ok. godz. 1.00 w m. B. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do samochodu marki M. nr rej. (...) skąd po uprzednim wyrwaniu (odkręceniu) pompy paliwa zamontowanej w zbiorniku przez powstały otwór zabrali w celu przywłaszczenia ok. 80 l. oleju napędowego o wartości 412 zł na szkodę R. W.. W ocenie Sądu czyn zarzucany oskarżonym należy zakwalifikować jako kradzież z włamaniem pomimo tego, że demontaż jednostki zasilającej (potocznie zwanej „smokiem” wraz z czujnikiem poziomu paliwa) zainstalowanej w zbiorniku paliwa pojazdu marki M. odbywa się poprzez obrócenie jej o około 45 stopni bez użycia większej siły fizycznej czy też narzędzi. Stanowi ona bowiem zabezpieczenie dla znajdującego się w zbiorniku paliwa przed jego utratą. Stanowi ona zewnętrzna barierę jednoznacznie symbolizującą, że celem jego zainstalowania było wykluczenie dostępu do tego przedmiotu przez osoby nieuprawnione. (...) oznacza zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej oraz eksponuje cel, dla którego ustanowiona została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera. Istota włamania sprowadza się więc nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia przeszkody chroniącej dostępu do rzeczy, lecz polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami (Komentarz do art. 278-363 Kodeksu Karnego, Część szczególna pod red. Andrzeja Zolla, Zakamycze 1999, str. 48-49). Z uwagi zaś na sposób działania oskarżonych i niską wysokość szkody Sąd przyjął, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi.

Czyn ten oskarżeni popełnili umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Zdaniem Sądu orzeczone wobec oskarżonych kary 10 miesięcy ograniczenia wolności polegające na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym są odpowiednie do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu. Spełnią swą funkcję w zakresie prewencji ogólnej jak i funkcję represyjno – wychowawczą.

Na mocy art. 46 § 1 kk Sąd zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego R. W. – kwotę 206 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym P. K. i Ł. S. orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. „w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu” (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. „o opłatach w sprawach karnych” (tekst jednolity: Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) biorąc pod uwagę sytuację rodzinną i majątkową oskarżonych a także wysokość osiągniętych przez nich dochodów.